

Ambassadør Chas Freeman: Ikke krig, men lederskab

Ikke korrekturlæst

af Dennis Speed (EIRNS) – 18. december 2024

Ambassadør Chas Freeman gav et interview til *Berliner Zeitung*, som udkom den 15. december, en af Tysklands førende aviser. Ambassadør Freeman, som ved lige så meget om det amerikanske forhold til Kina som nogen anden nulevende diplomat, fortalte sandheden, »som han ser den«. »Vi har tilskyndet kineserne til at forbedre deres videnskab og teknologi, til at udvide handelsforbindelserne med det Globale Syd; vi har drevet dem i armene på russerne, og vi driver dem til at skabe alliancer i Mellemøsten, der vil trænge den amerikanske indflydelse i regionen tilbage.«

Endnu vigtigere var det, at han sagde om Rusland og Ukraine: »For det første skal Kiev og Moskva blive enige om grænsen. For det andet skal mindretallene i Ukraine have ret til at udøve deres eget sprog og kultur. Denne ret er garanteret af Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE) og blev også nedfældet i den østrigske statstraktat fra 1955... Et neutralt Ukraine, der ville være uafhængigt, velstående og demokratisk og fungere som både en stødpude og en bro mellem Rusland og resten af Europa, ville være et vigtigt mål at arbejde hen imod.»

I modsætning hertil skal det ukrainske mord på generalmajor Igor Kirillov, chef for Ruslands atomare, biologiske og kemiske forsvarsstyrker (NBC) i Moskva i går, ses som den seneste episode i den vedvarende optrapning af NATO/Rusland-konflikten. »En højtstående general i de russiske væbnede styrker og hans assistent er blevet dræbt i Moskva af Ukraines sikkerhedstjeneste, har en ukrainsk kilde fortalt BBC.« Selvom

den ukrainske sikkerhedstjeneste SBU ifølge BBC karakteriserede Kirillov som »ansvarlig for omfattende brug af forbudte kemiske våben«, var deres – og NATO's – bekymring sandsynligvis præcis den modsatte.

Kirillov, en meget offentlig person, var blevet kendt i Vesten for sine rapporter i krigens første måneder om, at NATO og USA drev laboratorier for biologiske våben i hele Ukraine. I en briefing den 17. marts 2022 om Ukraines biolaboratorier fremlagde Kirillov, der mere præcist blev kaldt chefen for de russiske radiologiske, kemiske og biologiske forsvarstropper, dokumenterede beviser for, at (med Kirillovs ord) »der uden tvivl ... blev skabt komponenter til biologiske våben i Ukraine med direkte amerikansk involvering og finansiering.« Kirillovs betydning kan have været af særlig betydning for dem, der nu fra forskellige synsvinkler genbesøger historien om de kemiske angreb i Syrien i 2013, et land, der blev identificeret i RAND Corporations rapport fra 2019, »Extending Russia: Competing from Advantageous Ground« som et sekundært område for militærstrategiske operationer mod Rusland.

I et ekko af lignende begivenheder for 100 år siden bliver Syrien splittet ad som en del af et »Great Game«, som »StorIsraels« Benjamin Netanyahu er blevet advaret om at spille af den russiske viceudenrigsminister Sergei Ryabkov. »Jeg vil gerne advare visse »brushoveder« i Vestjerusalem mod at lade sig beruse af muligheder.« Der kan selvfølgelig ikke være noget Great Game, uden at briterne – eller briterne – spiller en hovedrolle. Nu har endnu et medlem af den britiske Powell-familie »talt ud«. Hugh Powell, som var vice-national sikkerhedsrådgiver for den tidligere premierminister David Cameron i 2013 (og af en britisk publikation omtales som »afkom af Storbritanniens største diplomatiske familie«), hævder, at Syriens opsplittning burde være sket for 11 år siden.

»2013 var en mulighed for at hjælpe med at splitte (Syrien) ad, længe før Hizbollah og Rusland kom det til

undsætning,« sagde Powell i en podcast den 12. december. »Og da Assad var væk, havde vi en god chance for at indsætte en magtdelingsregering i Damaskus, som meget vel kunne have forhindret ISIS' skjulte ekspansion.« I sine bemærkninger om 2013 undlod Powell selvfølgelig at bemærke, at de angloamerikanske efterretningstjenester finansierede ISIS, som Seymour Hersh havde dækket i 2007 i sin *New Yorker-historie* »The Redirection«.

»Omdirigeringen«, som nogle i Det Hvide Hus har kaldt den nye strategi, har bragt USA tættere på en åben konfrontation med Iran... Et biprodukt af disse aktiviteter har været styrkelsen af sunni-ekstremistiske grupper, der tilslutter sig en militant vision af islam, er fjendtligt indstillet over for USA og sympatiserer med al-Qaeda. ... Nøglespillerne bag omlægningen er vicepræsident Dick Cheney, den assisterende nationale sikkerhedsrådgiver Elliott Abrams, den afgangende ambassadør i Irak (og kandidat til posten som FN-ambassadør) Zalmay Khalilzad og prins Bandar bin Sultan, den saudiske nationale sikkerhedsrådgiver. Mens [Condoleezza] Rice har været dybt involveret i udformningen af den offentlige politik, sagde tidligere og nuværende embedsmænd, at den skjulte side er blevet styret af Cheney. (Cheneys kontor og Det Hvide Hus afviste at kommentere denne historie; Pentagon svarede ikke på specifikke forespørgsler, men sagde: »USA planlægger ikke at gå i krig med Iran.«)«

Det, vi hører, når Powells taler, er stemmen for »vedvarende imperialistisk regeringsførelse«. Det er den virkelige måde, hvorpå britisk – og størstedelen af amerikansk – udenrigspolitik, især i Sydvestasien, er blevet formet siden 1970'erne. Da Zbigniew Brzezinski fra Den Trilaterale Kommission fik fingrene i rorpinden som national sikkerhedsrådgiver i Jimmy Carters regering i 1977-81, blev den britiske krones »Bernard Lewis-plan«, der for naive amerikanske smagsløg blev omdøbt til »Brzezinskis politik med det islamiske fundamentalismekort«, gennemført. Afghanistan-

krigen mod Rusland i 1979, Iran-Irak-krigen i 1980-1988, Operation Desert Shield/Storm i 1990-91 og alle de andre krige, der fulgte, var alle en del af det store spil, som den altid originale Brzezinski kaldte »Det store skakbræt«. Det er alt sammen krig mod Rusland og Asien, herunder Kina.

Men dette er ikke 1970'erne, 80'erne, 90'erne eller begyndelsen af det 21. århundrede. Nu er Kina, Rusland, Indien og mange andre nationer ikke, hvad de var dengang. Kolonialismen er forbi, på den ene eller den anden måde. Og mens verden er vidne til den offentlige splittelse i den amerikanske præsidentielle proces, hvor krigen optrappes dag for dag på trods af den kommende regerings indvendinger, må den skræmmende erkendelse af, at USA, som nu angriber nationen Rusland med langtrækkende missiler, tydeligvis ikke ledes af fornuftige mennesker, ikke lamme os. I stedet kan og skal den erkendelse bruges til at give os modet til at handle for at tage regeringen tilbage nu, ikke den 20. januar.

Ambassadør Freeman, som også talte på Schiller Instituttets konference den 7.-8. december, »I Schillers og Beethovens ånd bliver alle mennesker brødre!«, og som støtter instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouches dialoginitiativ for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, viser, hvad alle amerikanere kan vælge at gøre for at komme deres land og verden til undsætning.

Foto: Wikimedia Commons